

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy
Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Thứ bảy, ngày 06/08/2022.*

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 968

“CÁI GÌ LÀ GIÁC, PHẬT HIỆU CHÍNH LÀ GIÁC”

Hàng ngày, chúng sinh chìm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Từ sáng đến tối, chúng ta chỉ đề khởi được một vài câu Phật hiệu. Hòa Thượng nói: **“Phật hiệu chính là giác”**. Chúng ta nhớ đến câu Phật hiệu thì chúng ta đã kiểm soát được tâm của mình.

Gần 1000 chuyên đề vừa qua, ngày nào chúng ta cũng đọc lời sám hối: *“Xưa nay con đã gây tạo bao ác nghiệp đều do bởi vô thị tham sân si, từ thân, miệng, ý mà sinh ra. Tất cả con xin sám hối”*. “Vô thị” là từ thời gian rất xa xưa. “Sám hối” là chúng ta ăn năn về những lỗi đã phạm và chúng ta sẽ không tái phạm nữa. Từ vô lượng kiếp đến nay, chúng ta chúng ta đã gây tạo vô số tội nghiệp. Tất cả những tội nghiệp đó là từ nơi thân, miệng, ý của chúng ta sinh ra. Ba nghiệp của ý là tham, sân si. Ba nghiệp của thân thì sát, đạo, dâm. Bốn nghiệp của miệng là nói dối, nói lời hung ác, nói lưỡi đôi chiều và nói lời thêu dệt. Chúng ta chỉ đọc những lời sám hối này trên miệng nhưng chúng ta chưa có sự phản tỉnh. Hàng ngày, thân khẩu ý của chúng ta vẫn là bất thiện. Chúng ta chỉ cần khởi tâm động niệm bất chính, làm những việc sai nguyên lý, nguyên tắc thì chúng ta đã tạo nghiệp rồi.

Ba nghiệp của tôi vẫn còn y nguyên, tâm của tôi còn vẫn còn tham sân si, miệng đôi lúc vẫn nói những lời không cần thiết. Nếu chúng ta vẫn tạo ba nghiệp của thân, khẩu, ý thì chúng ta chưa cắt được nhân của ba đường ác. Tương lai, chúng ta không thể tránh được việc phải đi vào Tam đồ. Vậy thì đúng như người xưa nói: **“Chúng ta đáng đọa lạc như thế nào thì chúng ta vẫn phải đọa lạc như thế đó”**. Chúng ta tự làm tự chịu!

Thông thường, người tu hành sám hối một tháng 2 kỳ, sau 40 năm chúng ta sám hối 460 lần. Chúng ta cùng học tập gần 1000 chuyên đề, chúng ta cũng đã sám hối được gần 1000 lần, tâm chúng ta cũng có một chút chuyển đổi nhưng những tập khí sâu dày chúng ta vẫn còn nguyên.

Hôm qua, khi vào website của hệ thống, tôi có đọc một bài chúng ta tuyển dụng nhân sự. Tôi thấy bài viết đó chưa đúng chuẩn mực đạo đức của giáo dục Thánh Hiền. Chúng ta

tuyên dụng trên cơ sở tinh thần của giáo dục Thánh Hiền nên những cụm từ như: “*ưu đãi*”, “*đãi ngộ*” là không cần thiết. Những người có học đạo, khi đọc qua bài viết thì họ cũng sẽ thấy không phù hợp. Nếu chúng ta sẵn sàng “*hy sinh phụng hiến*” rồi thì đâu cần nhận sự đãi ngộ. Chúng ta viết bài như vậy thì chúng ta đã phạm vào lỗi “*nói lời thù dật*”.

Người xưa dạy chúng ta: “***Chí thành cảm thông***”. Đây là đạo lý của Cảm Ứng Thiên, của Luật Nhân Quả. Chúng ta chưa “*chí thành*” thì chúng ta không thể có “*cảm thông*”. Tổ Ấn Quang dạy: “***Kiệt thành tự khả chuyển phàm tâm***”. Chúng ta “*kiệt thành*” thì chúng ta chuyển được tâm phàm của chính mình, cũng chính là chuyển tâm phàm của những người xung quanh. Phật dạy: “***Y báo tùy theo chánh báo mà chuyển***”. “*Chánh báo*” là nội tâm của chúng ta. “*Y báo*” là hoàn cảnh xung quanh. Những người làm việc với chúng ta cũng là y báo.

Hòa Thượng đã dạy: “***Chúng ta đã thành tâm, thành ý làm mà không được thì do chúng sanh khu vực đó không có phước***”. Vậy thì khi đó chúng ta có thể nghỉ. Từ lâu tôi đã nói: “*Nơi nào chúng ta làm bị lỗi thì chúng ta đóng cửa nghỉ*”. Nếu chúng ta làm như vậy thì chúng ta sẽ thấy rất nhẹ nhàng. Nếu chúng ta cố gắng làm cho bá đồ của mình to lớn thì chúng ta đã hại chính mình, chúng ta rủ nhau đi vào Tam đồ.

Nếu chúng ta không kiểm soát, lơ là thì tâm “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” nổi dậy. Nhiều năm nay, nhiều người gửi cho tôi những kas thư tán thán nhưng tôi không đọc. Đó là những lời không thật, những lời đó có thể làm tôi động tâm nên tốt nhất là tôi không đọc. Sáng nay, có một lá thư từ nước ngoài gửi về, họ cũng thể hiện cảm xúc tiếc thương khi Hòa Thượng mất.

Trong “***Kinh Kim Cang***” nói: “***Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng. Tất cả pháp hữu vi như mộng huyễn bào ảnh, như lộ diệc như điện, ưng tác như thị quán***”. Tất cả những gì có hình tướng đều là hư vọng. Tất cả pháp đều như giấc mộng, như giọt sương, như chớp lóe. Tôi rất cảm xúc khi nghe câu: “*Hôm qua em đi tỉnh về, hương đồng gió nội bay đi ít nhiều!*”. Chúng ta phải giữ nét riêng của mình. Giữ gìn văn hóa truyền thống chính là giữ gìn nét chân quê.

Hòa Thượng nhắc chúng ta quay trở về với tự tánh. Tất cả việc làm của chúng ta phải xứng tánh nghĩa là việc làm của chúng ta phù hợp với tự tánh. “***Tự tánh của chúng ta là chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi***”. Khi chúng ta xứng tánh thì mọi việc sẽ thuận. Gia đình chúng ta không hòa thuận, không hạnh phúc vì những việc làm của chúng ta không xứng tánh. Đoàn thể của chúng ta không đoàn kết vì những việc làm của các thành

viên trong đoàn thể không có sự xúng tánh. Người với người đối đãi với nhau bằng “**chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi**” thì mọi việc sẽ trở nên tốt. Khi có người khác nhìn thì chúng ta có vẻ như rất “**tinh tấn**” nhưng khi không có người thì chúng ta lại rất “**tinh tướng**”.

Hòa Thượng nói: “**Khi chúng ta gặp khổ nạn chỉ có Bồ Tát có thể giúp đỡ chúng ta vì Bồ Tát không có một chút mong cầu đối với thế gian. Các Ngài không tranh với người, không mong cầu gì ở đời**”. Chúng ta đang học theo Bồ Tát hay chúng ta đang học theo chúng sanh! Bồ Tát luôn làm mọi việc với tâm “**việc tốt cần làm, nên làm, không công không đức**”. Chúng ta chỉ là một lữ khách đến trần gian. Chúng ta làm trọn vẹn vai trò của mình rồi chúng ta ra đi. Hòa Thượng là một lữ khách, trong suốt thời gian 96 năm tại thế, Ngài chân thật là “**không tranh với người, không mong cầu gì ở đời**”.

Chúng tôi vừa dịch xong một đoạn video Hòa Thượng nói gần đây, video có tựa đề là: “**Hòa Thượng có sợ chết không?**”. Video này chỉ sau vài ngày đăng lên mạng xã hội đã có nhiều nghìn lượt xem.

Hòa Thượng nói: “**Bồ Tát có thể ái ngữ, an ủi. Ái ngữ chính là lời nói ái hộ. Lời nói ái hộ không nhất định phải là lời nói dễ nghe mà là lời nói chân thật có lợi ích với người. Thậm chí, các Ngài đánh họ, mắng họ cũng là ái hộ đối với họ. Đạo lý này chúng ta phải hiểu! Đây là ái tâm chân thật! Xã hội ngày nay, chỉ có Cha Mẹ có tâm yêu thương chân thật với con cái nên Cha Mẹ còn dùng ái ngữ. Lão sư cũng chưa chắc có ái ngữ đối với học trò. Giữa bạn bè với nhau thì càng khó hơn. Chúng ta ngày nay sống trong thế giới rất là đáng thương. Luân lý đạo đức thấy đều đã bị đánh mất**”.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta là những người may mắn. Trong quá khứ chúng ta có chút ít thiện căn, phước đức nên ngay trong đời này chúng ta vẫn có thể nghe được Phật pháp. Chúng ta còn có thể hiểu được Phật pháp để chúng ta phát tâm tu hành, phát tâm làm việc thiện. Đây là một việc vô cùng khó được! Chúng ta có sự may mắn này nên chúng ta nhất định chúng ta phải bảo hộ, giữ gìn một chút thiện tâm này của mình. Chúng ta đừng để nó bị mất đi. Nếu chúng ta vẫn tùy thuận theo tập khí phiền não thì nhất định chúng ta sẽ đọa lạc. Trên Kinh Phật dạy: “Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng”. Cái gì có hình tướng đều là hư vọng. Những gì từ tự tánh, từ chân tâm lưu xuất ra mới là thật**”. Người tu Tịnh Độ phải nhớ tất cả những thứ có hình tướng đều là hư vọng, là không thật.

Chúng ta phải hàng phục tập khí, phiền não của chính mình. Nếu như chúng ta vẫn tùy thuận theo phiền não, tập khí mà chúng ta không tùy thuận theo Phật hiệu thì chúng ta đã mê hoặc điên đảo. Chúng ta chưa giác ngộ! Người xưa nói: **“Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậ*m*”**. Phật hiệu chính là giác.

Hòa thượng nói: **“Từ vô lượng kiếp đến nay chúng ta chìm trong vọng tưởng đó là mê. Chúng ta quay về niệm Phật đó chính là giác”**. “Giác” chính là tự tánh thanh tịnh. Hàng ngày, chúng ta kiểm soát tâm, quán sát tâm chúng ta đã **“chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi”** chưa. Chúng ta niệm Phật như **“nhai trầu”** thì đó không phải là giác. Người xưa dạy: **“Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau ốm rát họng chỉ uống công”**. Niệm Phật chính là niệm giác, giác chính là giác tính của chúng ta.

Nếu chúng ta xứng tánh, tương ưng với tự tánh thì không có việc gì chướng ngại. Tất cả chúng sanh đều có tự tánh như nhau. Trở về với tự tánh thì không còn có sự chống trái. Nếu chúng ta không trở về được với tự tánh thì nhất định có sự chống trái.

Hòa Thượng nói: **“Chúng sanh tùy thuận theo tập khí, phiền não nên họ bị tập khí, phiền não sai sự. Chúng sanh tạo tác nhiều việc bất thiện nên phải nhận quả báo bất thiện do vậy đời sống của họ nhiều khổ nạn”**. Người xưa dạy: **“Chí thành thì cảm thông”**. Chúng ta chưa **“cảm thông”** với người vì chúng ta chưa **“chí thành”**. Chúng ta không cảm thấy vui, không cảm thấy vừa lòng thì đó cũng là chúng ta đang khổ nạn. Tâm thanh tịnh của chúng ta bị ô nhiễm cũng là chúng ta đang bị khổ nạn. Hòa Thượng Hải Hiền đã nói: **“Niệm Phật mà không vắng sanh thì không có việc gì để nói”**.

Người xưa đã nói: **“Việc tốt không bằng không việc gì”**. Chúng ta tu hành, những điều làm cản trở tâm thanh tịnh của chúng ta thì chúng ta không làm. Điều này không có nghĩa là chúng ta không làm việc gì. Chúng ta không làm việc gì thì chúng ta lại càng sai vì điều này trái với bản nguyện của Phật Bồ Tát. Phật Bồ Tát đến thế gian để độ chúng sanh nếu chúng ta không độ chúng sanh thì chúng ta đã sai rồi!

Hòa Thượng nói: **“Khổ nạn này không phân biệt giàu nghèo, sang hèn. Nhiều người có nhiều tiền, có địa vị rất cao nhưng đời sống của họ vẫn thống khổ. Chúng ta không được tùy thuận theo tập khí, phiền não của chính mình mà chúng ta phải tùy thuận theo Phật hiệu, tùy thuận theo tự tánh giác”**.

Lục Tổ Huệ Năng đã nói: **“Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ. Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp”**. Tất cả pháp đều có trong tự tánh. Pháp trong tự tánh không có tác dụng phụ,

không làm chúng ta phiền não. Pháp ngoài tự tánh chắc chắn có tác dụng phụ. Hàng ngày, chúng ta niệm nhiều câu Phật hiệu thì chúng ta sẽ không niệm đến phiền não, vọng tưởng. Chúng ta vẫn đang niệm Phật một cách gượng ép, cưỡng cầu nhưng vậy vẫn hơn là chúng ta niệm vọng tưởng. Chúng ta niệm vọng tưởng chính là chúng ta đang nghĩ tưởng về thành bại, được mất, hơn thua, tốt xấu.

Hòa Thượng nói: “*Cái gì là giác? Phật hiệu chính là giác*”. Ngày ngày chúng ta đề khởi câu Phật hiệu thay vì đề khởi vọng tưởng, phiền não, chấp trước. Phật hiệu chính là giác, chính là sự phản tỉnh, nhận ra. Nếu chúng ta niệm Phật như “*nhai trâu*” thì “*đau mồm rát họng cũng uống công*”!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!